

[Bernhard Baunsgaard]

det kan være vanskeligt i dag på grundlag af diskussionen at se, hvilke reaktioner folketinget bør lægge sig fast på.

Justitsministeren har ikke villet komme med en indstilling, og så må folketinget selv tage dette arbejde op. Det kan kun ske under et udvalgsarbejde. Udgangen på dagens debat burde efter radikal opfattelse blive, at folketinget nedsatte et særligt udvalg. Der har været foreslået, at man lægger det over til udvalget for forretningsordenen. Om dette forslag vil jeg sige, at så er der i hvert fald én sag, som ikke bliver overset, og det er dette, at der flere gange af ministre er givet ufuldstændige oplysninger, til trods for at man i ministeriet har vidst besked, ufuldstændige oplysninger både til finansudvalget og til folketinget.

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

For det første skal jeg over for folketinget beklage, at jeg kom til at fortale mig under mit første indlæg. I anden omgang kom jeg til at sige kommissionsdomstol. Jeg skulle have sagt parlamentarisk kommission.

Det, der i øvrigt kalder mig herop, er hr. Bernhard Baunsgaards bemærkning om, at jeg skulle have sagt, at jeg mente, at sagen var blevet lovliggjort efter den anmærkning til tillægsbevillingsloven, der kom i 1977-78. Det sagde jeg ikke. Jeg sagde: der er den anmærkning til tillægsbevillingsloven i 1977-78, og så sagde jeg: dermed må folketinget siges at være blevet orienteret om sagen.

Om det så betyder, at sagen er blevet lovlig, eller det betyder, at folketinget bliver medansvarligt for ulovlighederne, er tilsyneladende et åbent spørgsmål også i justitsministeriets kommentar til Niels Larsens redogørelse. Jeg tilføjer, at i SF er vi modstandere af, at man lovgiver over finansloven, og jeg mener ikke selv, at der er opnået en egentlig hjemmel med anmærkningen. Det er min opfattelse.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Hvis jeg har misforstået fru Ebba Strange, beklager jeg det, men sagen er nu ganske klarlagt: SF og den radikale folketingsgruppe er enige, man kan ikke lovliggøre en sådan

ting gennem en anmærkning til tillægsbevillingsloven, og så er jeg glad for, at jeg alligevel fremprovokerede denne klargøring.

Duetoft (CD):

Det er en stor sag, folketinget drøfter i denne debat. Ikke blot varigheden, ikke blot mængden af ministre og embedsmænd, der er indblandet, er stor, men sagen har meget stor principiel betydning. Den rører ved så centrale ting som folketingets mulighed for at kontrollere statsadministrationen og ministrenes ansvar over for det, der sker i samme administration.

Det er helt klart, at der er sket fejl i denne dagpengesag, store fejl, grove fejl, ingen tvivl om det. Ingen kan derfor have interesse i, at sagen ikke gennemarbejdes grundigt.

Jeg skal ikke her gå i detaljer med hele sagens forløb; dels vil det være umuligt på så kort tid, dels bør sagen vel følges op i et folketingsudvalg. Jeg skal derfor nøjes med at nævne tre principielle aspekter.

De spørgsmål, der med rette kan og bør rejses, er for det første: hvordan skal ministre tage ansvar for beslutninger på deres fagområde, de dårligt kender til? For det andet: i hvor høj grad kan medlemmer af folketinget sikre sig, at de får svar på spørgsmål i udvalg og i spørgetiden, og at de får svar, der er dækkende? For det tredje: hvordan kan rigsrevisionen effektivisere sit arbejde, således at sager ikke trækkes ud på trods af påtale?

Den virkelige taber i denne sag er administrationen. Når man gennemgår sagens forløb og de enkeltsager, der har været behandlet, viser det et tungt og uigennemtsigtigt apparat. CD er ikke det parti, der til daglig falder over den offentlige administration, men denne sags længde med alle de indbyggede krinkelkroge viser, at der må kunne effektiviseres, at systemet må kunne gøres mere gennemtsigtigt, at alle disse vanskelige og forsinkende høringsprocedurer må kunne gennemføres på en anden måde, og det er noget af det, denne sag bør føre til.

Sagen må også få betydning for budgetstyringen andre steder hos det offentlige. Måske kan den udvidelse af budgetvejledningen, som justitsministeren nævner, være et skridt på vejen. Men også en inddragelse af topjurister i vurderingen af ordninger og beslutnin-